

РАЗГОВОРЪ А.

—

Майката на Іованча като мѣ сказа, че дѣшата мѣ не ще да умре никога, той мислеше много за това до толкѣва, щото презъ онаа нощъ много време остана незаспалъ, защото разсѣждаваше за дѣшата си, и чѣдешесе каде ще иде когато умре тѣлото мѣ и са погребѣе.

На утринта стана тѣврѣе ранѣ, когато юще никой въ къщата не беше се совѣдилъ, и оттѣрча въ ложницата на майка си та а развѣди и моли и се да се разговори пакъ съ него за дѣшата мѣ. И майка мѣ Г. Анна рече на Іованча: че требѣва да има терпѣніе, и да почака до гдѣто да предѣвѣдѣватъ, и тогава ще мѣ направи онова което желае и моли и се за него. Іованчо вѣ добро дѣте: слезна низгълбыте та зема книжката си и сѣдна да наѣчи урокатъ си. Валеше много дождъ онаа сѣтрина до толко, щото не можеше да излезне въ расходъ. Послѣ